

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/201/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516209546
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7516209546.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 34 127 798, zast.: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, proti žalovaným v 1. rade: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, zast.: JAKUBIS & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 36 a v 2. rade: F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, zast.: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Ventúrska 1, o zaplatenie 6343,72 Eur s prísl., o odvolaní oboch žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 8. marca 2022 sp.zn. 16C/631/2016-250 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6. apríla 2022 č. k. 16C/631/2016-257

rozhodol:

- I. M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovaným v 1. a 2. rade p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice – okolie (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Žalovaní v 1/ a 2/ rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6.343,72 € spolu s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.953,70 € od 05.02.2015 do 22.04.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.923,70 € od 23.04.2015 do 22.05.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.893,70 € od 23.05.2015 do 19.06.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.863,70 € od 20.06.2015 do 22.07.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.833,70 € od 23.07.2015 do 21.08.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.803,70 € od 22.08.2015 do 26.10.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.773,70 € od 27.10.2015 do 22.12.2015, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.743,70 € od 23.12.2015 do 25.01.2016, s úrokom vo výške 15,60% ročne zo sumy 3.713,70 € od 26.01.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.953,70 € od 05.02.2015 do 22.04.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.923,70 € od 23.04.2015 do 22.05.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.893,70 € od 23.05.2015 do 19.06.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.863,70 € od 20.06.2015 do 22.07.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.833,70 € od 23.07.2015 do 21.08.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.803,70 € od 22.08.2015 do 26.10.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.773,70 € od 27.10.2015 do 22.12.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.743,70 € od 23.12.2015 do 25.01.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 3.713,70 € od 26.01.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu proti žalovaným v 1/ a 2/ rade s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplattenia sumy 6343,72 Eur s príslušenstvom titulom nesplateného úveru poskytnutého zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0449306093 zo dňa 08.04.2009, ktorú žalovaní uzavreli so Slovenskou sporiteľňou a.s., keď žalobca svoju aktívnu legitímáciu v konaní odvíjal od zmluvy o postúpení.

3. Vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6 OZ, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z., § 524 ods. 1, 2, § 558, § 110 ods. 1 OZ, 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, § 517 ods. 1, 2 OZ, § 10c a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z.

4. Súd prvým rozsudkom v poradí zo dňa 27.11.2018 žalobu zamietol a žalovaným priznal náhradu trov konania proti žalobcovi, keď mal za to, že neboli splnené zákonom stanovené náležitosti na platné postúpenie pohľadávky. V dôsledku podaného odvolania zo strany žalobcu bol predmetný rozsudok zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď odvolací súd prisvedčil odvolacím námietkam odvolateľa, ktorý namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku v rámci zisteného skutkového stavu absentuje posúdenie tých listinných dôkazov, ktorými odvolateľ v priebehu konania odôvodňoval naplnenie všetkých predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu. Súd prvej inštancie následne opätovne vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že predchodca žalobcu a žalovaní uzavreli zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 8.4.2009 s náležitosťami vyšpecifikovanými podľa bodu 8. odôvodnenia rozsudku. Z dohody o splátkach a uznaní dlhu zo 4.2.2015 vyplýva, že žalobca a žalovaní uzavreli dohodu o splátkach po dobu 12 mesiacov, pričom súčasťou dohody bolo aj uznanie dlhu. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo 7.10.2014 ďalej vyplýva, že predchodca žalobcu vypracoval oznámenie o postúpení pohľadávky odkazujúc na zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 25.9.2014. Nakoľko po vyhotovení dohody o splátkach došlo zo strany žalovaných k čiastočným úhradám spolu vo výške 300 Eur, po zohľadnení dlžnej úhrady je dlh z predmetnej zmluvy o úvere vo výške 6.343,72 Eur. Konštatoval, že v prejednávanej veci ide o záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi predchodcom žalobcu a žalovanými na základe zmluvy zo dňa 8.4.2009, ktorý je súčasne občianskoprávnym vzťahom, keď na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na typovú spotrebiteľskú zmluvu. Predmetná zmluva bola uzatvorená platne a obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. Súd sa zaoberal tiež výškou odplaty, t. j. výškou dohodnutého úroku z úveru so záverom, že táto je v súlade so zákonom, ako aj dobrými mravmi. Ďalej skúmal otázku zosplatenia úveru a dospel k záveru, že boli splnené podmienky na predčasné zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Uvedené mal za preukázané z výziev zo dňa 30.7.2013 ako i z výziev 3.9.2013, ktoré súčasne považoval i za výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a pri ktorých sú uvedené i doručky. Z týchto dôvodov mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Po platnom postúpení pohľadávky strany sporu uzavreli dohodu o uznaní dlhu, ktorá neodporuje hmotnému právu, na základe čoho z tejto dohody vychádzal tiež pri posúdení vznesenej námietky premlčania so záverom, že táto nie je dôvodná za bližšej argumentácie vyplývajúcej z bodu 27. odôvodnenia rozsudku. Pretože žalovaní doposiaľ neuhradili žalobcovi celú dlžnú sumu, súčasne sa s jej úhradou dostali do omeškania, preto súd oboch žalovaných zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 6.343,72 Eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania zo súm a za obdobie, tak ako vyplýva z výrokovvej časti rozsudku.

5. O trovách konania rozhodol v zmysle podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov celého konania v plnom rozsahu konania, keďže žalobca mal celkový úspech vo veci s tým, že nevidel priestor na aplikáciu § 257 CSP.

6. Opravným uznesením zo dňa 6. apríla 2022 č. k. 16C/631/2016-257 súd opravil v záhlaví rozsudku meno sudcu, ktoré správne znie: sudcom JUDr. Lukášom Beňákom.

7. Proti predmetnému rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja žalovaní, a to samostatnými podaniami.

8. Žalovaný v 1. rade v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, keď v prvom rade namietal, že výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách neboli preukázateľne doručené a napriek tomu súd rozhodol o tom, že je daná aktívna legitímácia žalobcu. Súd potom rozhodol nielen v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ale aj v rozpore so súčasnou judikatúrou, keď výzvy z 30.7.2013 a 3.9.2013 nemožno považovať za výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože

výzvu v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru nemožno zamieňať s výzvou podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a navyše chýba časový odstup 90 dní medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k dohode o uznaní dlhu zo dňa 4.2.2015 mal za to, že predmetné uznanie je absolútne neplatné, pretože tento dokument bol predložený zo strany žalobcu na vopred pripravenom formulári, čo je v rozpore s § 54 OZ a § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. Okrem toho žalovaný nemohol vedieť čo podpisuje a aké právne účinky uznanie vyvolá a v žiadnom prípade nemal úmysel predĺžiť premlčaciu dobu. Odhliadnuc od uvedeného namietal, že predchodca žalobcu nepostupoval podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho nemohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a tým ani postúpiť úver, a teda žalobca nedisponuje aktívnou legitímáciou.

9. Žalovaná v 2. rade v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Mala za to, že súd nesprávne vyhodnotil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože túto bolo potrebné posudzovať v kontexte splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zo zmluvy o úvere nevyplyvalo dojednanie ohľadne práva právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, toto je upravené iba vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP), s ktorých znením neboli žalovaní pri podpise zmluvy oboznámení a tieto VOP ani nepodpísali. Zmluva o úvere ako typická formulárová zmluva im bola predložená na podpis bez možnosti akéhokoľvek ovplyvnenia znenia zmluvných dojednaní a preto tieto nemožno považovať za individuálne dojednané medzi zmluvnými stranami. Žalobca nebol oprávnený na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ani zo zákona z dôvodu nedodržania podmienok § 53 ods. 9 OZ. Doklad o doručení výzvy zo dňa 30.7.2013 nepredložil, pričom odkaz na bod 10.3 VOP nepostačuje, nakoľko VOP neboli individuálne dojednané a preto nie sú pre žalovaných záväzné. Právny predchodca žalobcu zosplatnil úver k 2.9.2013 a preto je nemysliteľné, aby Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 3.9.2013 mohlo zakladať splnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, keď bol vyhotovený a žalovaným doručený až po samotnom predčasnom zosplatnení úveru. Keďže neboli splnené podmienky zákona o bankách (žalobca nepredložil výzvu podľa § 92 ods. 8), nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v konaní. Čo sa týka uznania dlhu, súd sa nevysporiadal s formulárovým charakterom dohody, ktorá žalovaným bola zaslaná poštou bez bližšieho vysvetlenia samotnej podstaty s tým, že žalovaná v čase podpisu nemala reálnu vedomosť o právnych následkoch spojených s uznaním dlhu. Zo strany žalobcu ide o nekalú obchodnú prax. Žalovaná nemala vedomosť ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť, na základe čoho považuje dohodu za absolútne neplatnú a preto trvá na vznesenej námietke premlčania. Vydaním napadnutého rozsudku došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko rozhodnutie je v časti zdôvodnenia otázky predčasného zosplatnenia úveru právnym predchodcom žalobcu a platnosti postúpenia arbitrárne, odôvodnenie je zmätočné, nakoľko z neho jasne nevyplyva, aké skutočnosti a akým spôsobom mal súd prvej inštancie za preukázané vo vzťahu k oprávneniu právneho predchodcu žalobcu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ako i k splneniu podmienok platného postúpenia pohľadávky na žalobcu.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že k otázke splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa už komplexne vyjadril v písomných podaniach a ústnom prednese na pojednávaní dňa 8.3.2022. Obsahom Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je výzva právneho predchodcu žalobcu na úhradu dlhu a tieto si žalovaní preukázateľne prevzali dňa 10.9.2013, t.j. viac ako 90 dní pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Prejav vôle žalovaných v čl. II Dohody o splátkach je určitý, zrozumiteľný a objektívne pochopiteľný, t.j. nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu. Samotná Dohoda o splátkach bola žalobcom vypracovaná a uzavretá na základe písomnej žiadosti žalovaného 1/ zo dňa 26.1.2015 a preto nemôže obstať účelová obrana žalovaných, ktorí tvrdia, že jej obsahu neporozumeli. K otázke posudzovania bonity poukázal na to, že žalovaní opomenuli, že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z., ale zákon č. 258/2001 Z.z., ktorý žiadne ustanovenie o posudzovaní schopnosti splácať úver neobsahuje a rovnako nedefinuje žiadne sankcie, ak k takémuto skúmaniu zo strany veriteľa nedôjde.

11. Strany sporu vo svojich nasledujúcich vyjadreniach zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach a podaniach.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie oboch žalovaných ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, po nariadení pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné.

13. Predmetom konania je nesplatený úver, ktorý bol žalovaným poskytnutý právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. na základe uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere č. 0449306093 zo dňa 8.4.2009, keď žalobca svoju aktívnu legitimáciu odvíjal od zmluvy o postúpení pohľadávok. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel majúc o.i. za to, že žalobca preukázal aktívnu legitimáciu v konaní.

14. Podstatou odvolacích námietok oboch odvolateľov je namietaný nedostatok aktívnej legitimácie na strane žalobcu a tiež tvrdená absolútna neplatnosť uznania dlhu, keď žalovaný v 1. rade ako odvolateľ navyše zotrval na vznesenej námietke premlčania a vzniesol tiež námietku, že predchodca žalobcu nepostupoval v súlade s § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaná v 2. rade navyše v súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP mala za to, že súd dostatočne nezdôvodnil splnenie podmienok pre predčasné zosplatenie úveru a postúpenie pohľadávky.

15. Napriek tomu, že odvolateľ (žalovaný 1/) odvolaním uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, v ktorom prípade zákonodarca pripúšťa, aby odvolateľ argumentoval inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v prípade predmetného odvolania súčasne ide iba o formálne uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, pretože z podaného odvolania nie je zrejmé, v čom má spočívať predmetný odvolací dôvod. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak iba za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľ síce označil v podanom odvolaní aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súčasne v súvislosti s vyššie označenou obranou nešpecifikoval, o aké konkrétne pochybenie a v ktorom procesnom postupe súdu v prejednávanej veci ide, keď úlohou odvolacieho súdu nie je si uvedené domýšľať a suplovať. Preto podľa názoru odvolacieho súdu odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebol naplnený.

16. K namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, s ktorou súvisí uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

17. Súdna prax sa ustálila aj v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať iba také rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tento pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zaviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodnuté alebo, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku jednoznačné. Súdna prax je jednotná aj v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčich nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Za také vady možno považovať iba prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne, kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany sporu v žalobe a prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby.

18. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd však dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný. Odôvodnenie rozsudku nie je ani po jeho zrušení a vrátení na opätovné prejednanie a rozhodnutie dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd nevysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, a to najmä vo vzťahu k otázke preukázania doručenia výziev z 30.7.2013 a prípadnej (ne)možnosti aplikácie fikcie doručenia podľa čl. 10.3 VOP a následného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

19. Na základe inštrukcie odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení v prejednávanej veci sp. zn. 6Co/198/2019-217 zo dňa 12.10.2020 súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bode 25. síce uviedol, že skúmal otázku zosplatnenia úveru a dospel k záveru, že boli splnené podmienky na predčasné zosplatnenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, s poukazom na výzvy zo dňa 30.7.2013 a 3.9.2013, pri ktorých sú uvedené i doručky, avšak z napadnutého rozsudku nijako nevyplýva, z akých dôkazov súd dospel k uvedeným skutkovým zisteniam, keďže v opise zisteného skutkového stavu (body 8. a 9. rozsudku súdu prvej inštancie) akákoľvek zmienka ohľadom výziev zo dňa 30.7.2013 a 3.9.2013 s opisáním spôsobu ich doručenia žalovaným absentuje.

20. Je nutné prisvedčiť argumentácii odvolateľov, že súd sa dostatočným spôsobom nevenoval nielen právnomu posúdeniu splnenia podmienok zosplatnenia úveru právnym predchodcom žalobcu s následným postúpením pohľadávky, ale ani úplnému zisteniu skutkového stavu, kedy sa obmedzil len na uvedenie (sčasti) nesporných tvrdení strán sporu (body 8. a 9. rozsudku súdu prvej inštancie).

21. Odvolací súd preto nariadil vo veci pojednávania, na ktorom zopakoval dokazovanie o listiny, ktoré boli súčasťou spisu: článok 1 bod 7 zmluvy o splátkovom úvere č. 0449306093, bod 7.6.1. VOP a tiež bod 10.3. VOP, písomnosť zo dňa 30.7.2013 vystavenú Slovenskou sporiteľňou a.s. pre adresáta F. B. vo veci výzva, písomnosť zo dňa 30.7.2013 vystavenú Slovenskou sporiteľňou a.s. adresátovi A. B. vo veci výzva, písomnosť zo dňa 3.9.2013 vystavenú Slovenskou sporiteľňou a.s. pre adresáta A. B. vo veci oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a oznámenie o ukončení mandátnej správy, ku ktorej je pripojená vo fotokópii tiež doručka, napokon písomnosť zo dňa 3.9.2013 vystavenú Slovenskou sporiteľňou a.s. pre adresáta F. B. vo veci oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a oznámenie o ukončení mandátnej správy, ku ktorej je pripojená tiež vo fotokópii doručka.

22. Z čl. I. bod 7 Zmluvy o splátkovom úvere č. 0449306093 zo dňa 8.4.2009 vyplýva dojednanie podľa ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípade porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“

23. Z bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok (VOP) účinných od 1.8.2002 vyplýva úprava: „Ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany Klienta alebo a) ak je Klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, b) ak je Klient v omeškaní so splatením Poplatkov spojených s úverom, ktoré trvá viac ako 10 dní, Banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.“

24. Z Výziev zo dňa 30.7.2013 adresovaných žalovaným vyplýva, že nimi Slovenská sporiteľňa a.s. žalovaným oznámila, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní ku dňu 30.6.2013 vo výške 2.088,44 Eur s príslušenstvom. Súčasťou výziev je jeho výzva na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy vo vyššie stanovenej lehote, banka pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a k následnému postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu.

25. Z bodu 10.3 VOP vyplýva úprava: „Pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo a zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, Banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky.“

26. Listami zo dňa 3.9.2013 právny predchodca žalobcu oznámil jednotlivu žalovaným, že nakoľko nastal prípad porušenia bodu 7.6.1. písm. a) VOP, banka ku dňu 2.9.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo Zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Z pripojených doručení k týmto listom vyplýva, že predmetné oznámenia boli žalovaným doručené dňa 10.9.2013.

27. Zástupca žalobcu na odvolacom pojednávaní potvrdil, že predmetom postúpenia pohľadávok bol zosplatnený dlh.

28. Na nariadenom pojednávaní odvolací súd umožnil prítomnému zástupcovi žalobcu vyjadriť sa k možnému použitiu § 45 ods. 1 OZ upravujúceho režim doručovania hmotnoprávných úkonov, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Zástupca žalobcu sa k § 45 ods. 1 OZ osobitným spôsobom nevyjadril.

29. Po takto zopakovanom dokazovaní odvolací súd konštatuje skutkový stav, podľa ktorého možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola dojednaná nielen v bode 7.6.1. VOP, ale aj v Zmluve o splátkovom úvere č. 0449306093 zo dňa 8.4.2009, konkrétne v jeho čl. I. bod 7. Takto bola naplnená hypotéza právnej normy ustanovenia § 565 ods. 1 OZ, ktoré pri plnení v splátkach zakladá možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V tomto prípade sa zmluvné strany dohodli, že v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. V kontexte vyššie uvedeného potom nebolo možné pripísať relevanciu odvolacej námietke žalovaných, že právny predchodca žalobcu nemal oprávnenie na zosplatenie úveru, keďže toto oprávnenie bolo založené na zmluvnom základe.

30. Ďalej odvolací súd konštatuje skutkový stav, podľa ktorého predchodca žalobcu písomnými výzvami zo dňa 30.7.2013 oznámil obom žalovaným, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky z predmetnej zmluvy ku dňu 30.6.2013 vo vyčíslenej sume 2.088,44 Eur s príslušenstvom a súčasne ich vyzval úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia predmetnej výzvy s upozornením, že v opačnom prípade pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Žalobca doručenie predmetných výziev preukazoval poukazom na dojednanie bodu 10.3. VOP.

31. V prejednávanom prípade veriteľ pristúpil k zosplateniu poskytnutého úveru majúceho charakter spotrebiteľského úveru, preto pre účinné zosplatenie zostatku úveru musel splniť tiež podmienku stanovenú v § 53 ods. 9 OZ, t. j. že upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (ďalej výzva pred zosplatením).

32. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ príslušná právna norma (§ 53 ods. 9 OZ) stanovuje pre účinné zosplatenie zostatku úveru tiež podmienku, aby veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, pre naplnenie tejto podmienky nestačí zo strany veriteľa tvrdiť, že výzva pred zosplatením bola vypracovaná, teda existuje (čo v konaní nebolo sporným) a súčasne, že bola odoslaná na poštovú prepravu, ale súčasne naplnenie tejto zákonnej podmienky si vyžaduje zo strany veriteľa preukázanie, že výzva pred zosplatením bola dlžníkovi súčasne doručená (v zmysle tzv. teórie dôjdenia).

33. Režim doručovania hmotnoprávných úkonov vyplýva z § 45 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého zákonného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia.

34. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka (do ktorého spadá tiež posudzovaná výzva pred zosplatením) predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takejto zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napr. vhodenie listu do schránky príjemcu

alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal zmluve najavo, že písomnosti možno posielať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať (pozri uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/129/2010, tiež uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/43/2019).

35. Výzva pred zosplatnením, presnejšie upozornenie veriteľa adresované dlžníkovi o uplatnení práva na zosplatnenie zostatku úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ, jednoznačne predstavuje jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorého naplnenie závisí od toho, či tento prejav vôle sa dostal do dispozičnej sféry adresáta, t.j. dlžníka, a teda, či voči osobe, ktorej bol určený, súčasne pôsobí.

36. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že pre naplnenie teórie dôjdenia síce na strane jednej postačuje reálna možnosť adresáta oboznámiť sa s prejavom vôle (nevyžaduje sa teda skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon), avšak na strane druhej iba tvrdenie o tom, že predmetný hmotnoprávny úkon, v tomto prípade výzva pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ, bola doručená výlučne podľa bodu 10.3 VOP, ktorý považuje bankové zásielky za doručené v dôsledku uplynutia určitého počtu dní po odoslaní zásielky t.j. podaní na poštovú prepravu, predmetnú teóriu dôjdenia nenapĺňa. Predmetné ustanovenie VOP totiž spája možnosť adresáta objektívne sa oboznámiť s hmotnoprávnym úkonom iba s okolnosťou odoslania zásielky, ktorá je bez výpovednej hodnoty k zhodnoteniu, či zásielka došla do sféry vplyvu príjemcu ako okolnosti relevantnej pre naplnenie § 45 ods. 1 OZ. Aj keď úprava VOP hovorí v tomto prípade o splnení podmienky doručenia, vo svojej podstate obchádza § 45 ods. 1 OZ a preto naň odvolací súd nemohol prihladiť a z nej vychádzať.

37. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzatvára, že napriek existencii výzvy pred zosplatnením datovanej dňa 30.7.2013, žalobca nepreukázal, že predmetnú výzvu zároveň dlžníkovi doručil (v zmysle tzv. teórie dôjdenia), čím nebol dodržaný právnu normou vyžadovaný postup pred zosplatnením úveru podľa § 53 ods. 9 OZ.

38. Ďalej odvolací súd konštatuje skutkový stav, podľa ktorého predchodca žalobcu písomnosťami zo dňa 3.9.2013 obom žalovaným jednotlivo oznámil, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, ktorých súčasťou oznámenia bola tiež výzva k splateniu celej uvedenej pohľadávky spolu s príslušenstvom do 15 dní od prevzatia tohto oznámenia na označený účet. Predmetné oznámenia boli súčasne obom žalovaným doručené dňa 10.9.2013 tak ako vyplýva z pripojených doručení k týmto oznámeniam.

39. Odvolatelia sa v podaných odvolaniach bránili tým, že výzvy predchodcu žalobcu z 30.7.2013 a z 3.9.2013 nemôžu byť výzvami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú odvoláciu námietku odvolací súd posúdil ako dôvodnú.

40. Aj keď odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení dal súdu prvej inštancie do pozornosti, že sa musí náležite z hľadiska obsahu predmetných listín zaoberať tiež tým, či súčasne nepredstavujú aj výzvu požadovanú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo súd prvej inštancie uvedené neposúdil. Navyše jeho právny záver o splnení všetkých podmienok stanovených § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je ani v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ktorá sa výslovne zaoberá otázkou či ust. § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že jej klient je v omeškaní čo i len časti svojho záväzku.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 31.3.2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020, v ktorom sa zaoberal dovolaním žalobkyne WM Consulting & Communication, s.r.o. (identický subjekt ako žalobca v tu prejednávanej veci, pozn. odvolacieho súdu), riešil otázku, či výzva po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a či je žalobkyňa povinná predkladať doručky výziev v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách aj v prípade, ak je postúpenie pohľadávky a doručenie výziev medzi stranami nesporné. V bode 26. a nasl. odôvodnenia svojho rozsudku dovolací súd uviedol, že zákon o bankách celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, respektíve nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, z ktorých prvá je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou je nepretržite viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti

svojho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako tri mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. K otázke povinností predkladať doručky výziev dovolací súd v nasledujúcich bodoch 29. svojho rozsudku uviedol, že súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí dôkaz nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, preto nemôže byť na ľarchu spotrebiteľa ak v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. Obdobne uvedené platí aj v prípade, pokiaľ spotrebiteľ je žalovaný a nepripojí všetky dôkazy k vyjadreniu k žalobe. Rozhodujúcou okolnosťou je primárne poukaz na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor. Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné (doručenie) zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškaní a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Aj keď žalovaní v otázke ne/spornosti doručenia výziev podľa zákona o bankách túto spornosť nenamietali, vzhľadom na spotrebiteľský spor v danej veci túto úlohu prevzal súd a to v zmysle § 295 CSP. Súčasne dovolací súd uviedol, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách síce nehovorí o povinnosti predkladať doručky výziev, avšak v tomto prípade je na strane žalobkyne zvýšené dôkazné bremeno v podobe preukázania doručenia predmetnej výzvy stranám. V prípade nepreukázania doručenia výzvy sa žalobkyňa vystavuje neuneseniu tohto dôkazného bremena.

42. Najvyšší súd vo svojom uznesení zo dňa 27.10.2022 sp. zn. 4Cdo/75/2020, ktorým odmietol dovolanie identického žalobcu v spotrebiteľskom spore, konštatoval, že zistil, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022 sa najvyšší súd zaoberal otázkou, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky, možno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom v tejto súvislosti odkázal na právne závery, ku ktorým najvyšší súd v označenom rozhodnutí dospel. Súčasne v prejednávanej veci vec prejednávajúci senát uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými aj v tomto citovanom rozhodnutí, keď v okolnostiach posudzovanej veci naň v celom rozsahu poukazuje.

43. Pokiaľ v prejednávanej veci žalobca preukazoval naplnenie zákonnej podmienky predchádzajúcej výzvy pred postúpením pohľadávky, ktorú upravuje § 92 ods. 8 zákona o bankách výlučne písomnosťami z 3.9.2013 eventuálne 30.7.2013, ktoré súčasne nepredstavujú osobitnú a samostatnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, potom neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt a ide teda o postúpenie v rozpore so zákonom. Postúpenie zosplatneného úveru predstavuje neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, na ktorý musí súd prihliadať z úradnej povinnosti.

44. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (NS SR sp. zn. 1Obdo/92/2018). Potom ide o neplatný právny úkon s následkom, že nie je daná aktívna legitímácia postupníka – žalobcu na vymáhanie predmetnej bankovej pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

45. Právny záver odvolacieho súdu o neplatnom postúpení predmetnej pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a. s. na žalobcu odôvodňuje logický záver, že pokiaľ žalobca nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia voči postúpenej pohľadávke z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, potom nemohol platne dojsť so žalovanými ako dlžníkmi ani nasledujúcu dohodu o splátkach a uznaní dlhu. Z toho dôvodu skúmanie tejto dohody z pohľadu argumentácie oboch odvolateľov sa preto odvolaciemu súdu javilo bezpredmetným.

46. Iba záverom odvolací súd k namietanému neskúmaniu bonity žalovaných zo strany právnym predchodcom žalobcu uvádza, že ani za prípadného konštatovania odvolacím súdom, že pôvodný veriteľ poskytujúci predmetný spotrebiteľský úver v čase jeho poskytnutia nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytovaní úverov, zák. č. 258/2001 Z.z., ktorý bolo potrebné aplikovať na predmetnú vec, nespájal s takouto okolnosťou žiadnu sankciu, napr. v podobe nemožnosti vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru, ktorá je zakotvená až v zák. č. 129/2010 Z.z. Preto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akej právnej normy a akej

právnej úvahy odvolateľ založil svoju odvoláciu námietku na tom, že neskúmanie bonity má za následok nemožnosť predčasného zosplatnenia úveru (čo by tiež viedlo k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu).

47. Avšak v tomto konkrétnom prípade predmetná odvolacia námietka nemá pre rozhodnutie v rámci odvolacieho konania podstatný význam, nakoľko odvolací súd svoje rozhodnutie založil na nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní z iných dôvodov.

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že súd prvej inštancie, pokiaľ vyhovel predmetnej žalobe, vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a následne z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože dospel k nesprávnejmu záveru o tom, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, čím boli naplnené obomi odvolateľmi uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

49. Pretože neboli splnené podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku a ani na jeho zrušenie, na základe toho odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že žalobu zamietol (§388 CSP).

50. Zmena napadnutého rozsudku si vyžadovala zo strany odvolacieho súdu postup podľa § 396 ods. 2 CSP. Na základe uvedeného odvolací súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP zohľadniac výsledok celého konania, tak konania vedeného na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde, konštatuje plný úspech oboch žalovaných vo vzťahu k žalobcovi, na základe čoho im priznal proti žalobcovi náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).